ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Ὑπὸ Εὐαρίστου Καρὰνς) *(Ἱστορία ἑνὸς τραγικοῦ ἔρωτος)*

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου μέχρι τοῦ παρελθόντος τοῦ Θου, οἱ ἀγορασταὶ τοῦ «Μπουκέτου» ηὔξησαν κατὰ πολλὰς χιλιάδας καὶ ἐπειδὴ φοβούμεθα ὅτι, οἱ νέοι μας αὐτοὶ ἀναγνῶσται δὲν ἔτυχε νὰ διαβάσουν τὰ πρῶτα τεύχη μας, δημοσιεύομεν πρὸς χάριν των εἰς τὸ φύλλον αὐτὸ περιλήψεις καὶ τῶν τριῶν ἀναγνωσμάτων μας πρὸς διευκόλυνσίν των.

Ὁ νεαρὸς Γάλλος κ. Κάρολος... εὑρισκόμενος στὴν Μαδρίτη σώζει μιὰ νύχτα κατὰ μίαν ἐπίθεσιν σπαθοφόρων τὸν κόμητα Σαὶν Ρεμύ. Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ γίνεται αἰτία νὰ συνδεθοῦν δι' ἀδελφικῆς φιλίας. Ὁ Κάρολος σχετίζεται καὶ μὲ τὴν κόμησσαν κ. Σαὶν Ρεμὺ, ἄγγελον ὡραιότητος καὶ καλωσύνης. Πληροφορεῖται ὅμως αἴφνης τὸν θάνατον τῆς μητρός του, ἀσθενεῖ βαρέως ἐκ τῆς λύπης του καὶ μεταφέρεται πρὸς νοσηλείαν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος. Ἡ κόμησσα ἀφωσιοῦται πλέον μὲ τὴν νοσηλείαν του. Ἡ προστριβὴ ὅμως αὕτη γεννᾷ φλογερὸν ἔρωτα μεταξύ των. Ἐξαφνα ἀσθενεῖ καὶ ὁ κόμης. Ὁ ἰατρὸς Ρῶκ καλούμενος νὰ τὸν θεραπεύσῃ ἀντιλαμβάνεται τὸ εἰδύλλιον καὶ συνιστᾷ εἰς τὸν Κάρολον νὰ φύγῃ ἵνα μὴ διαπράξῃ τοιοῦτον ἔγκλημα εἰς βάρος τοῦ ἐντίμου κόμητος καὶ τῆς κομήσσης, ἥτις παρασύρεται ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων της. Ὁ Κάρολος δέχεται ἀλλὰ πάσχει. Συνεννοοῦνται ἐν τούτοις νὰ καταρτίσουν σχέδιον ἀναρρωτικοῦ ταξειδίου τοῦ κόμητος, νὰ τὸν συνοδεύσῃ ὁ Κάρολος καὶ μετὰ ν' ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ προκαλέσῃ ὑπονοίας.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— *Τί λέτε ἐκεῖ φίλε μου ; μοῦ εἶπε. Σᾶς ἐζήτησα ἐγὼ νὰ μ' ἐξοφλήσετε ; Ἄλλωστε εἴσθε γιατρὸς καὶ θὰ ἐργασθῆτε...*

Λέγοντας αὐτὰ ἐπῆρε καὶ ἔβαλε τὸ πιστόλι μου στὴν τσέπη του. Εἴμαστε καὶ οἱ δύο βαθύτατα συγκινημένοι...

Ἄνοιξα τὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸν ἔσφιξα μὲ χτυποκάρδι μ' εὐγνωμοσύνη, μὲ σεβασμό.

Εἶχα σωθῆ !...

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ διέκοψα τὸν κ. Ρῶκ καὶ τοῦ εἶπα :

— *Ἔχετε δίκηο κ. Ρῶκ, ὁ κόμης Σαὶν Ρεμὺ εἶναι εὐγενικιὰ ψυχή.*

— *Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ Κάρολε τοῦ ὁρκίσθηκα ἀφωσίωσιν καὶ φιλίαν. Σήμερα δὲ παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ τοῦ δείξω τὰ αἰσθήματά μου.*

Ἐκύτταξα μὲ ἔκπληξι τὸν δόκτορα.

— *Παιδί μου Κάρολε, μοῦ εἶπεν ὁ κ. Ρῶκ, ἀκοῦστε με τὴν στιγμὴν αὐτὴν σὰν νὰ εἶμαι πατέρας σας. Ἡ στιγμὴ εἶναι ἐπίσημος. Μ' ἀκοῦτε ;..*

— *Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, γιατρέ, εἶπα ἀνησυχῶν.*

— *Θὰ μ' ἐννοήσετε. Εἶμεθα μόνοι καὶ κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς πῶ. Κάρολε ! Κάρολε ! Δὲν σᾶς τύπτει ἡ συνείδησίς σας γιὰ τὴν πρὸς τὸν κόμητα διαγωγή σας ;*

— *Γιατρέ, εἶπα, ἡ ὑποψία αὐτή....*

— *Εἶναι ἀληθής, φίλε μου.*

— *Σηκώθηκα ἀπὸ τὸ κάθισμα σὰν τρελλός.*

— *Μιλεῖστε, γιατρέ, τί θέλετε νὰ πῆτε ;*

— *Τὴν ἀλήθεια, Κάρολε.*

— *Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτή ;*

— *Ἀγαπᾶτε τὴν κόμησσα Μάρθα. Τὰ γνωρίζω ὅλα. Τὰ ἔμαθα σήμερα τὸ πρωΐ.*

Ὤ, ἐσκέφθηκα· ὁ κρότος ἐκεῖνος ποὺ ἀκούσθηκε στὴν αὐλή !... Ναί, ναί, θὰ ἦταν αὐτός ! Αὐτός !

— *Ἤμουν ἐκεῖ στὴν αὐλή, ἐβεβαίωσεν ὁ δόκτωρ, καὶ περίμενα νὰ ξυπνήσῃ ὁ κόμης. Δὲν μὲ ἐβλέπατε γιατὶ ἤμουν πίσω ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐρατοῦς. Καί...*

— *Τὰ ξέρετε ;...*

— *Ὅλα, σᾶς λέγω καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ σώσω τοὺς φίλους μου καὶ σένα ἀκόμα ἀπὸ ἕνα ἔνοχο πάθος.*

— *Δόκτωρ, δόκτωρ, μοῦ ἀφαιρεῖτε τὴ ζωή !*

— *Πρέπει λοιπὸν ν' ἀφήσω νὰ προχωρήσῃ αὐτὸς ὁ ὀλέθριος ἔρως ; Ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως δὲν σᾶς ἐπεσκέφθηκεν ἀκόμη ; Πρέπει, παιδί μου, νὰ νικήσετε τὸν ἔρωτα αὐτόν.*

— *Ἀλλὰ τὴν σέβομαι καὶ τὴν ἀγαπῶ σὰν ἁγία !*

— *Εἴσθε παλὺ νέος φίλε μου καὶ τέτοιου εἴδους ἰδανικοὶ ἔρωτες δὲν φτιάνουν φωλιὰ σὲ νεανικαῖς καρδιαῖς. Ἡ νεότης εἶναι ἀπαιτητική. Τὴν ἀγαπᾶτε μᾶλλον σὰν γυναῖκα !*

— *Τί νὰ κάνω λοιπόν ; Θεέ μου !*

— *Πρέπει νὰ φύγετε, Κάρολε, νὰ γυρίσετε στὴ Γαλλία, ὅπου ὁ γέρων πατέρας σας σᾶς περιμένει.*

— *Ὤ ! τί μοῦ ζητᾶτε κ. Ρῶκ ; Τί μοῦ ζητᾶτε ;*

— *Σοῦ ζητῶ μιὰ μεγάλη θυσία ἡ ὁποία εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν λογικήν. Πρέπει νὰ φύγετε γιὰ νὰ μὴ συμβοῦν δυστυχήματα.*

— *Νὰ τὴν ἀφήσω. Νὰ ζήσω μακρυά της ! Νὰ μὴν ἀκούω πειὰ τὴ γλυκεία της φωνή ! Νὰ μὴ τὴν βλέπω πειά !*

Ὤ εἶναι ἀδύνατον αὐτό !

— *Προτιμᾶτε λοιπὸν νὰ μείνετε καὶ νὰ σκοτώσετε τὴ Μάρθα ;*

— *Νὰ τὴν σκοτώσω ;*

— *Βέβαια. Ξέρω τὴν ζωηρὴ καὶ εὐαίσθητη καρδιά της. Κακὴ μοῖρα σᾶς ἔφερε στὸν δρόμο της. Δὲν εἶναι αὐτὴ ὑπεύθυνη γιὰ τὴν ἀγάπην αὐτήν. Χρεωστεῖ πολλὰ στὸ σύζυγό της καὶ τὸν σέβεται. Ναὶ τὸν σέβεται. Τὴν παρασύρετε στὴν ἄβυσο... Σεῖς. .*

Ἔκλινα τὸ κεφάλι μου σὰν κατάδικος.

— *Θὰ σᾶς ὑπακούσω, γιατρὲ εἶπα τέλος. Ἂς ζήσῃ εὐτυχισμένη καὶ ἂς μὲ λησμονήσῃ.*

— *Θὰ φύγουμε ὅλοι μαζί, προσέθεσεν ὁ δόκτωρ. Θὰ σᾶς συνοδεύσουμε. Θὰ φροντίσω ἐγὼ οὕτως ὥστε ὁ κόμης νὰ μὴν ὑποψιασθῇ τίποτε...*

— *Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀπόφασι ποὺ ἐλάβατε.*

— *Ὁ χρόνος, Κάρολε, εἶναι μεγάλος γιατρός. Σιγὰ — σιγὰ θὰ ἔλθῃ ἡ γαλήνη στὴ ψυχή σας· εἴσθαι νέος καὶ θ' ἀγαπήσετε ἄλλες γυναῖκες...*

— *Ὄχι, ὄχι, ἐφώναξα ἡ καρδιά μου εἶναι τσακισμένη πειὰ γιὰ πάντα. Ἄλλος ἔρως δὲν χωρεῖ σ' αὐτή.*

— *Θὰ σᾶς θυμούμεθα πάντοτε Κάρολε. Καὶ πάντοτε θὰ σᾶς ἀγαποῦμε. Ἡ Μάρθα χωρὶς νὰ σᾶς λησμονήσῃ θ' ἀφιερώσῃ ὅλη της τὴν ἀγάπη στὸν σύζυγο της, στὸν ὁποῖον χρεωστεῖ πίστιν αἰωνίαν. Θὰ ζῆτε μέσα στὴ καρδιά της.*

— *Καὶ τώρα ποῦ πρέπει νὰ πάω γιατρέ μου ; ρώτησα μὲ ἀξιοπρέπειαν.*

— *Στὸ μέγαρο τοῦ Σαὶν Ρεμύ, παιδί μου, μοῦ ἀπήντησεν. Ἔχω πίστιν σὲ σᾶς καὶ πρέπει νὰ μὲ ὑπακούσετε εἰς ὅλα.*

Θὰ τὸ κάμω.

— *Εἰδοποιήσατε λοιπὸν τοὺς φίλους μας ὅτι ἀπόψε θὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ.*

* * *

Δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω σὲ πειὰ κατάστασι βρισκόμουνα ὅταν ἄφησα τὸν κ. Ρῶκ.

Τὸν ἔρωτα αὐτὸν ποὺ ἐφανταζόμουν μυστικὸν τὸν ἐγνώριζε καὶ ἄλλος.

Ἐνόμιζα ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐδιάβαζε στὸ μέτωπό μου τὴν ἐντροπή μου.

Ἄρχισα νὰ ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον, τὸν μόνον λυτρωτὴν τῶν πόνων καὶ τῶν δεινῶν.

Τὰ λόγια τοῦ κ. Ρῶκ : — «Κάρολε, πρέπει νὰ φύγετε !», ἀντηχοῦσαν διαρκῶς στ' αὐτιά μου. Ἐγνώριζα ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω μακρυά της. Ὅταν θὰ ἔφευγα ἀπὸ κοντά της θ' ἄρχιζεν ἡ ἀγωνία μου.

Προσεπάθησα νὰ ἀδιαφορήσω.

Καταριώμουν τὸν ἑαυτό μου, καταριώμουν τὸν οὐρανό !...

Δὲν ἤθελα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό. Ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος μοῦ ἔλεγε νὰ σώσω τὴν τιμὴν μου καὶ τὴν τιμήν της, ἐγὼ ἀπαντοῦσα : — «Τὴν ἀγαπῶ» !

Ὁ Θεὸς ἦταν πειὰ ὑπεύθυνος γιὰ ὅλα.

Ἀλλὰ τί λέγω ; Εἶχα ὑποσχεθῇ ἤδη ρητῶς στὸ δόκτορα νὰ φύγω ! Νὰ τὴν ἀφήσω ! Ὦ Θεέ μου !

Μὲ τὸ κεφάλι ζαλισμένο ἀπὸ σκοτεινὲς σκέψεις παρουσιάσθηκα στὸν κόμητα Σαὶν Ρεμύ.

Ἐκάθητο σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ μόλις μὲ ἀντίκρυσε τὸ χλωμό του πρόσωπο φωτίσθηκεν ἀπὸ ἕνα γλυκὸ μειδίαμα...

— *Ἀ ! φλύαρε μοῦ εἶπε, δυὸ ὧρες ἐπέρασαν ποὺ σᾶς περιμένω. Βάζω στοίχημα ὅτι ὁ δόκτωρ σᾶς ἔδειξεν ὅλες τὴς συλλογές ποὺ ἔχει.*

Στενοχώρησα τὸν ἑαυτό μου νὰ φανῶ ἀτάραχος παρ' ὅλη τὴν ταραχὴν ποὺ μὲ εἶχε καταλάβει.

— *Δὲν ἔχετε δίκηο, τοῦ εἶπα. Ὁ κ. Ρῶκ μοῦ διηγήθηκε μιὰ ὡραία ἱστορία ... Τὴν ὁποίαν πολὺ καλὰ γνωρίζετε...*

Ὁ κόμης ἐκοκκίνισε λίγο. Ἐννόησε πῶς μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγαθοεργία του πρὸς τὸ γιατρό.

— *Δὲν θὰ ἔλθῃ σήμερα νὰ δῇ τοὺς ἀσθενεῖς του; μοῦ εἶπεν ἀλλάζοντας μετριοφρόνως κουβέντα.*

— *Εὐτυχῶς πιὸ δὲν εἴσθε ἀρρωστος πειά, φίλε μου εἶπα, ἀλλὰ λάβετε ὁπωσδήποτε θάρρος γιατὶ ὁ καλός μας δόκτωρ μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντολὴν νὰ σᾶς ἀναγγείλω μιὰ εὐχάριστη εἴδησι.*

— *Ἀκούω.*

— *Ὁ κ. Ρῶκ θὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ φᾶμε μαζί. Σᾶς ἀφήνω πρὸς τὸ παρὸν μόνον γιὰ νὰ γράψω μιὰ ἐπιστολὴ στὸν πατέρα μου.*

Καὶ προχώρησα πρὸς τὸ δωμάτιον ὅπου ἔμενα ὅταν ἤμουν ἀσθενής καὶ ὅπου εὑρίσκετο ἡ εἰκόνα τῆς ἀγαπημένης μου Μάρθας.

(Ἀκολουθεῖ)